

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Vijftien

De Koninkrijken van de Grotere Kennis

Sri Aurobindo

De Vrede en Zaligheid van Brahman, p. 297

Na een onmetelijk moment van de Ziel
Weer terugkerend naar deze oppervlakkige velden
Vanuit de tijdloze diepten, waarin hij was gezonken,
Hoorde hij nog eens de langzame tred van de uren.

Alles, wat eens begrepen was en geleefd, was ver weg;
Hijzelf was voor zichzelf zijn enige scene.

Boven de Getuige en zijn universum
Stond hij in een domein van grenzeloze stilten,
Wachtend op de Stem, die sprak en de werelden bouwde.

Een licht was om hem heen, weids en absoluut,
Een diamanten zuiverheid van eeuwig zicht;
Een bewustzijn lag stil, verstoken van vormen,
Vrij, woordloos, niet gedwongen door teken of wet,
Voor altijd tevreden met slechts zijn en zaligheid;
Een louter bestaan leefde in zijn eigen vrede
Op de kale en oneindige grond van de enkele geest.

Uit de sfeer van het Denkvermogen was hij verrezen,
Hij had de sfeer van de Natuur's kleuren en schaduwen verlaten;
Hij verbleef in zijn zelf's kleurloze zuiverheid.

De Deuren van het Onkenbare, p. 297-298

Het was een vlakte van onbepaalde geest,
Die een nul kon zijn of een ronde som van dingen,
Een toestand, waarin alles verdween en alles begon.

Alles werd het, dat het absolute uitbeeldt,
Een hoge uitgestrekte piek, vanwaar de Geest de werelden kon zien,
Kalmte's wijde epifanie, wijsheid's stomme huis,
Een eenzaam station van Alwetendheid,
Een duikplank van het Eeuwige's vermogen,
Een witte vloer in het huis van de Al-Heerlijkheid.

Hier kwam het denken, dat het Denken overstijgt,
Hier de stille Stem, die ons luisteren niet kan horen,
De Kennis, waarbij de kenner het gekende is,
De Liefde, waarin de geliefde en minnaar één zijn.

Alles stond in een oorspronkelijke overvloed,
Verstild en vervuld voor zij de glorieuze droom
Van hun universele daden konden scheppen;
Hier was de spirituele geboorte ontsprongen,
Hier nam eindige's kruipen naar het Oneindige een eind.

Een duizend wegen sprongen in de Eeuwigheid
Of renden zingend Gods ongesluisde aangezicht tegemoet.

Het Gekende bevrijdde hem van zijn beperkende ketting;
Hij klopte op de deuren van het Onkenbare.

Het Kruispunt, p. 298

Vandaar starend in een onmetelijk uitzicht
Eén met zelf's inzicht in zijn eigen pure uitgestrektheden,
Zag hij de luister van de werelden van de geest,
De grootsheid en wonder van zijn grenzeloze werken,
Het vermogen en de passie, die aan zijn kalmte ontspringen,
De verrukking van zijn beweging en zijn rust,
En zijn vuurzoete mirakel van transcendent leven,
De miljoen-puntige onverdeelde greep
Van zijn visie van één zelfde ontzagwekkend Al,
Zijn onuitputtelijke daden in een tijdloze Tijd,
Een ruimte, die zijn eigen oneindigheid is.

Een glorieuze veelvoud van één stralend Zelf,
Met vreugde antwoordend naar vreugde, met liefde naar liefde,
Alle waren daar bewogen landhuizen van God-Zaligheid;
Eeuwig en uniek leefden zij de Ene.

Daar zijn krachten geweldige uitbarstingen van God's waarheid
En voorwerpen zijn zijn zuivere spirituele vormen;
De Geest is niet langer verborgen voor zijn eigen zicht,
Alle gewaarwording is een zee van geluk
En heel de schepping is een daad van licht.

Vanuit de neutrale stilte van zijn ziel
Trok hij naar velden van macht en kalmte
En zag de Vermogens, die staan boven de wereld,
Doorkruiste de werkelijkheden van het opperste Idee
En zocht het toppunt van geschapen dingen
En de almachtige bron van kosmische verandering.

De Toppen en Hoogtepunten, p. 299

Daar riep Kennis hem naar haar mystieke toppen,
Waar denken wordt behouden in een uitgestrekt innerlijk besef
En gevoel zwemt over een zee van vrede
En visie voorbij het bereik van Tijd klimt.

Als een gelijke van de eerste scheppende zieners,
Begeleid door een alles-onthullend licht
Bewoog hij door de regionen van transcendente Waarheid,
Naar binnen gericht, onmetelijk, onnoemelijk één.

Daar was afstand zijn eigen enorme geest's uitbreiding;
Verlost van de ficties van het denkvermogen
Verbijsterde Tijd's drievoudige verdelende stap niet meer;
Zijn onvermijdelijke en continue stroom,
De lange stroom van zijn manifesterende koers,
Werd gehouden in geest's enkele wijde blik.

Een universele schoonheid toonde haar gelaat:
De onzichtbare diep-beladen betekenissen,
Die hier schuilgingen achter vorm's ongevoelige scherm,
Openbaarden aan hem hun onsterfelijke harmonie
En de sleutel van het wonderboek van gewone dingen.

In hun verenigende wet stonden de meervoudige maatstaven
Van de opbouwende kracht overeind,
De lijnen van de Wereld-Landmeter's techniek,
De betoveringen, die het kosmische web ophouden
En de magische onderliggende eenvoudige vormen.

Op pieken, waar Stilte luistert met het stille hart
Naar de ritmische metrums van wentelende werelden,
Diende hij de sessies van drievoudig Vuur.

De Rand van de Schepping, p. 299-300

Op de rand van twee continenten van sluimer en trance
Hoorde hij de stem van de altijd onbesproken Werkelijkheid's stem
Openbaring's mystieke kreet wekken,
De geboorteplaats gevonden van het plotselinge onfeilbare Woord
En leefde in de stralen van een intuïtieve Zon.

Vrijgesproken van de ligamenten van dood en slaap
Bereed hij de bliksemende zeeën van het kosmische Denkvermogen
En stak de oceaan over van het oorspronkelijke geluid;

Op de laatste trede naar de hemelse geboorte
Liep hij langs uitsterven's nauwe rand
Nabij de hoge grenzen van eeuwigheid,
En beklom de gouden bergrand van de werelddroom
Tussen de slachtende en de reddende vuren;
Savitri: Boek II Canto XV

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Op de laatste trede naar de hemelse geboorte
Liep hij langs uitsterven's nauwe rand
Nabij de hoge grenzen van eeuwigheid,
En beklom de gouden bergrand van de werelddroom
Tussen de slachtende en de reddende vuren;
De gordel bereikte hij van de onveranderlijke Waarheid,
Ontmoette grenzen van het onuitsprekelijke Licht
En huiverde bij de aanwezigheid van het Onuitsprekelijke.

De Vele Goden en de Ene, p. 300

Boven hem zag hij de vlammeende Hiërarchieën,
De vleugels, die zich vouwen rond de geschapen Ruimte,
De zon-ogige Wachters en de gouden Sfinx
En de omhoogtorende vlakten en de onveranderlijke Heren.

Een wijsheid, wachtend op Alwetendheid
Zat stemloos in een uitgestrekte passiviteit;
Het oordeelde niet, nam de maat niet, noch streefde het te weten,
Maar luisterde voor het gesluierde alziende Denken
En de last van een kalme transcendente Stem.

Hij had de top bereikt van alles, wat gekend kan worden ...
Alles stroomde onmetelijk naar één zee:
Alle levende vormen werden zijn atomische tehuizen.
Een Panergie, die alle leven harmoniseerde,
Hield nu het bestaan in zijn uitgestrekte greep;
Een deel van die majesteit werd hij gemaakt.
Willend leefde hij in de onvergetelijke Straal.
Savitri: Boek II Canto XV

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Hij had de top bereikt van alles, wat gekend kan worden;
Zijn zicht steeg uit boven schepping's kop en basis;
Vlammend openbaarde de drievoudige hemelen hun zonnen,
De duistere Afgrond onthulde zijn monsterlijke heerschappij.

Alles behalve het uiteindelijke Mysterie was zijn gebied,
Bijna ontsloot het Onkenbare zijn buitenrand.

Zijn zelf's oneindigheden begonnen te verschijnen,
De verborgen universa riepen hem aan;
Eeuwichheden riepen naar eeuwichheden,
Hun sprakeloze boodschap stil zendend van veraf.

Verrezen uit het wonder van de diepten
En brandend van de bovenbewuste hoogten
En zwenkend in grootse horizontale windingen
Kwamen een miljoen energieën samen en waren de Ene.

Alles stroomde onmetelijk naar één zee:
Alle levende vormen werden zijn atomische tehuizen.

Een Panergie, die alle leven harmoniseerde,
Hield nu het bestaan onder zijn uitgestrekte controle;
Een deel van die majesteit werd hij gemaakt.

Willend leefde hij in de onvergetelijke Straal.

Oneindigheid's Schoot, p. 301

In die hoge werkelijkheid, waar geen onwaarheid kan komen,
Waar allen verschillend zijn en alles een is,
In de Onpersoonlijke's oceaan zonder kust
Reed de Persoon verankerd in de Wereld-Geest;
Het huiverde met de machtige marsen van Wereld-Kracht,
Zijn daden waren de kameraden van Gods oneindige vrede.

Als een toegevoegde glorie en een symbolisch zelf,
Was het lichaam voor de ziel bevrijd,
Een onsterfelijk punt van vermogen, een blok van evenwicht
In een kosmiciteit's wijde vormloze vloedgolf,
Een bewuste rand van Transcendente's macht,
Die volmaaktheid kerft uit een heldere wereldsubstantie,
Verbeelde het hierin een universum's besef.

Daar was bewustzijn een dicht en enkel weefsel;
Het verre en nabije waren één in geestruimte,
De momenten waren daar zwanger van alle tijd.

Het superbewuste's scherm was door denken gescheurd,
Idee roteerde symfonieën van zicht,
Zicht was een vlamworp vanuit identiteit;
Het Leven was een wonderschone reis van de geest,
Gevoel een golf van de universele Zaligheid.

In het koninkrijk van Geest's vermogen en licht,
Alsof een, die uit oneindigheid's schoot is aangekomen,
Kwam hij nieuwgeboren, als kind en onbegrensd
En groeide in de wijsheid van het tijdloze Kind;
Hij was een uitgestrektheid, die al snel een Zon werd.

Keizerrijk van de Zon, p. 301-302

Een grootse lumineuze stilte fluisterde naar zijn hart;
Zijn kennis ontving een onpeilbaar inzicht,
Een uitzicht, dat niet afgesneden werd door korte horizonten:
Hij dacht en voelde in allen, zijn blik had vermogen.

Hij communiceerde met de Onmededeelbare;
Wezens van een wijder bewustzijn waren zijn vrienden,
Vormen van een grotere subtielere makelij kwamen naderbij;
De Goden converseerden met hem achter Leven's sluier.

Zijn wezen werd buur van Natuur's toppen.

De primaire Energie nam hem in zijn armen;
Zijn brein was gehuld in een overweldigend licht,
Een al-omarmende kennis greep zijn hart:
Gedachten verrezen in hem, die geen aards denkvermogen bevatten
kan,
Machten speelden, die nooit ijlden door sterfelijke zenuwen:
Hij speurde naar de geheimen van het Bovenmentale,
Hij verdroeg de verrukking van het Overziel.

Als een grensbewoner van het keizerrijk van de Zon,
Afgestemd op de verheven harmonieën,
Verbond hij de schepping met Eeuwige's sfeer.

Zijn eindige delen naderden hun absoluten,
Zijn daden omlijstten de bewegingen van de Goden,
Zijn wil nam de teugels op van de kosmische Kracht

EINDE VAN Canto VIJFTIEN
Einde van Boek Twee

